

Lysskyting på 4-1 B

**BLUE
E
R
E
A**

Nº 2 FEB. 1982
FN – DEN NORSKE
STYRKEN I LIBANON

Dere gjør en stor jobb for fredens sak

—Det har skjedd kolossale forandringer på de vel tre årene som er gått siden jeg sist inspiserte de norske FN-styrkene i Libanon. I NORBATT AO er det tydelig at livsmotet blant sivilbefolkningen er begynt å vende tilbake, noe som henger klart sammen med den solide oppbygningen den norske FN-bataljonen gjør. Forlegningsforholdene er også blitt betydelig bedret etter hvert, men sammenlignet med norske forhold lever store deler av den norske FN-styrken fortsatt på elft. Når det derimot gjelder avdelingenes oppgaver er de høyaktig som tidligere. Forholdene mellom de stridende partene i området har heller ikke bedret seg på disse årene. Det er forsvarssjefen, general Sverre Hamre som sier dette til Blue Heret.

Hamre inspiserte de norske FN-avdelingene i Libanon i tidsrommet 18. til 21 februar. Han førte samtaler med norske offiserer ved UNIFIL-hovedkvarteret i Naqoura, besøkte det svenske feltsykehuset og inspiserte NORMAINTCOY i Tibnine og NORBATT. Under besøket førte han videre samtaler med libanesiske myndigheter og et besøk på den norske ambassade i Beirut sto også på programmet.

— UNIFIL-styrken er etter min vurdering så nær en krigssituasjon det går an å komme uten å være i krig. Dette stiller meget store krav til personellet. Det er ingen tvil om at de norske avdelingene gjør en meget solid jobb i UNIFIL-sammenheng. De viser en innstilling til fredens tjeneste som jeg håper riktig

Forsvarssjefen general Sverre Hamre var stålende fornøyd med sitt Libanon-opphold. — Dere gjør en kjempejobb for fredens sak, var hans kommentar etter inspeksjonsrunden i de norske avdelingene.

mange får en forståelse for hjemme i Norge. Det har vært helt enestående for meg å se den innstillingen befal og mannskaper legger for dagen i denne meget vanskelige jobben.

General Hamre kom også inn på at den norske FN-kontingenten som nu er i Libanon er den første og hittil eneste UNIFIL-kontingent som skal stå åtte måneder mot normalt seks.

— For å løse sitt oppdrag bemanner den norske bataljonen

en rekke poster. Patruljevirkksomheten i den mørke tiden av døgnen er også betydelig. Vaktbelastningen er med andre ord stor og større blir den når permisjonspuljene begynner for alvor. Derfor kan det nok komme til å røyne på for enkelte mot slutten av kontingenten, men jeg tror ikke dette kommer til å bli noe stort problem, sier Hamre videre.

Under sin inspeksjonsrunde i NORBATT AO var forsvarssjefen også innom den libanesiske leiren ved 4-5. — Det synes som om de libanesiske troppene tilknyttet den norske bataljonen holdt en rimelig høy standard. Ser en på utviklingen i dette landet de siste tiår er det ingen tvil at det er nødvendig med et sterkt militært maktpapparat for å gjenopprette de politiske myndigheters autoritet.

General Hamre var heller ikke det minste i tvil om at Norges FN-engasjement i Libanon kom det norske forsvar til gode.

— Det nærmest profesjonelle miljøet som er tilstede ved de norske avdelingene gir den norske norske hæren en solid innsprøytning, avsluttet generalen, som var meget godt fornøyd med det han så under sin inspeksjon av de norske FN-avdelingene.

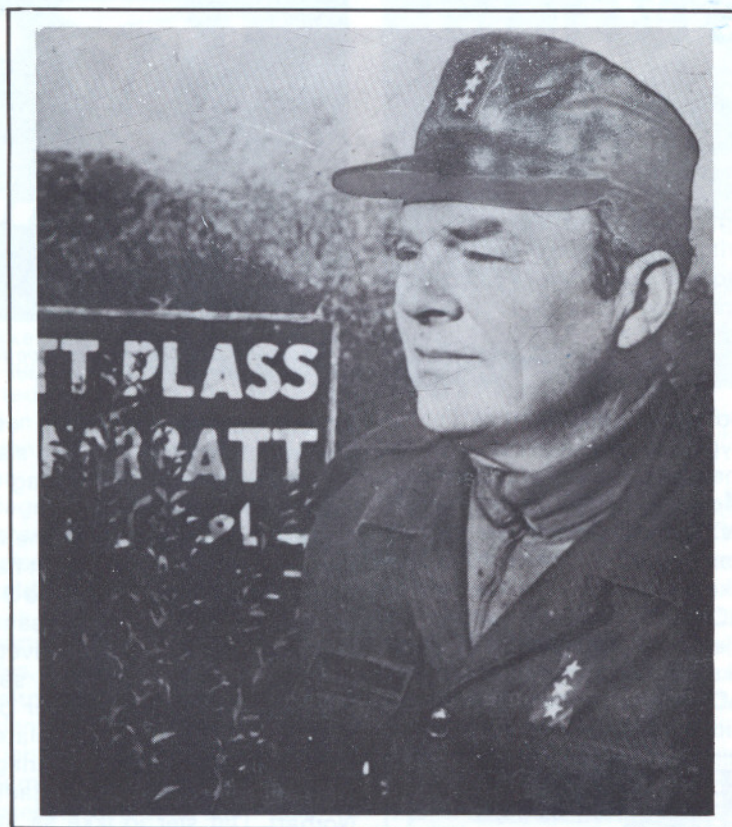
General Hamre inspiserer 4-5 A.

Stor interesse for kontingent IX

Det er kjempe-interesse for den niende norske UNIFIL-kontingenten. Da søknadsfristen gikk ut lå det nærmere 1500 søknader på FN-kontorets bord. Når en så vet at en full kontingent teller 834 personer sier det seg selv at FN-kontoret ved FDI-4 har nok å velge mellom. — Søknadsmassen er større enn noensinne og det skal ikke by på særlige problemer å sette opp den niende norske FN-kontingenten til Sør-Libanon. Det er sjefen for FN-kontoret, kaptein Per Christensen som sier dette i en telefonsamtale med Blue Beret.

Omlag 600 korporaler og menige har søkt om å få bli med i den neste norske FN-styrken til Libanon. Hele 350 vernepliktige befal og 150 yrkesbefal har også meldt sin interesse. I tillegg til disse tallene 374 rekapsøknader fra den åttende kontingent, av disse er 67 befal.

— Vi har med andre ord nok å velge mellom. Vi kan nok som vanlig få visse vansker med enkelte spesialstillinger på den tekniske siden, men vi er ikke kommet så langt ennå at vi har den fulle oversikten. Men dette er noe vi er vant med og vi skal nok finne løsninger også denne gangen. Jeg utelukker ikke at en god del av disse spesialstillingene blir dekt av rekappere, fortsetter Christensen.

Kaptein Per Christensen, sjef for FN-kontoret ved FDI 4 er meget godt fornøyd med interessen for kontingent IX.

FN-kontoret har tidligere gått ut og fortalt at det bare skal være 10 prosent rekappere i niende kontingent, mens det i innværende kontingent er hele 22 prosent rekappere. Det viser seg allerede nå at målsettingen på 10 prosent ikke er gjennomførlig.

— Jeg skulle anta at vi kommer til å ende på omlag 15 prosent uten at jeg kan si noe for sikkert på dette tidspunktet. Jeg tror imidlertid ikke vi kommer til å overskride 15 prosent noe særlig. Og mens vi først er inne på tall. Jeg kan opplyse at i søknadsmassen er det 119 som tidligere har vært innom en eller

annen norsk UNIFIL-kontingent.

Som kjent var rekapperne fra kontingent VII de siste som fikk en gratis hjemreise for å stå to sammenhengende kontingenter. Da dette bortfalt ble det fra flere hold sagt at interessen for rekap kom til å synke betraktelig. Det holdt ikke stikk. Det var videre snakk om at de sto to sammenhengende kontingenter skulle få en økonomisk kompensasjon på 2-300 kroner pr. måned, til sammen omlag 1800 kroner. Også dette er falt bort, er det nu bestemt — Tror du dette vil få noen innvirkning på rekapp-interessen, kaptein Christensen?

— Overhodet ikke. Det er ikke disse kronene som er avgjørende for rekapp-interessen. Det er skattefordelen med å stå et år som er avgjørende på den økonomiske siden og i denne sammenheng blir 1800 kroner for småpenger å regne. I tillegg kommer en rekke andre forhold. En tjener bra og de aller fleste liker seg godt i tjenesten.

— Det har fra NORBATTs side vært ytret ønske om skjev rotasjon og dermed lengre kontrakter for endel av nøkkelbefalet i bataljonen. Har dere ved FN-kontoret tatt noen stilling til dette?

— Ja, vi er ikke særlig stemt for skjev rotasjon og etter vår mening kan vi oppnå det samme resultatet ved en lengre overlappingsperiode. Derfor vil befal i endel nøkkelstillinger reise nedover så tidlig som 4. mai. Korporaler og menige i viktige og spesielle stillinger vil komme nedover 19. mai, mens hovedrotasjonen starter noe senere i måneden. Etter vår vurdering er dette en god løsning. Kontinuiteten i avdelingene vil vi dekke via rekappere, avslutter sjefen for FN-kontoret, som neppe blir arbeidsledig fremover mot rotasjonen i mai-måned....

Renslighet er en dyd, også for biler. Det er mye hyggeligere å kjøre rundt i en ren og pen bil enn en som er full av søle og møkk, mener Terje Kristiansen fra Stokke i Vestfold og Tor-Inge Brokkjøl fra Stavanger, begge fra leiravdelingen i Stabskompaniet.

Den lokale kringkastingssjefen

I likhet med Norsk Rikskringkasting hjemme i Norge er NORBATT Radio her nede blitt et sentralt innslag i den enkeltes hverdag. Radio NORBATT formidler nyheter fra Norge, informasjon og opplysninger som angår den enkelte og sist men ikke minst, underholdning da særlig i form av underholdningsmusikk. 5 timer i døgnet, fra klokken 1800 til 2300 hver dag, og enkelte dager mye mer, er stasjonen på lufta. Og da vanligvis med korporal Dag Solheim fra Trondhjem bak mikrofonen. Solheim, 2,03 på strøpelesten og mer eller mindre profesjonell plateprater

også i det sivile liv er den lokale kringkastingssjef som i likhet med storebror hjemme i Norge må finne seg i å være huggestabbe for lytterne.

— Det blir en del kjeft å få, sier Solheim, — men stort sett er folk hyggelige, og jeg har ikke fått mer enn ett eneste klagebrev. Men muntlig får jeg jo høre litt av hvert, og stort sett går klagen ut på at vi er en lokal kringkaster for Saqi og ikke for hele NORBATT AO. Da svarer jeg gjerne at om NORBATT Radio skal bli en kringkaster for hele AO så er vi avhengig av at alle bidrar til det. F.eks. kan de som

Korporal Dag Solheim fra Trondheim er plateprater i det sivile liv og kringkastingssjef i Ebel es Saqi

er ute på postene sende oss kassetter med stoff av ymse slag og ellers komme med forslag til stoff eller plater.

Apropos plater, så er Solheim plateprater i det sivile, og det har han holdt på, med i 5 av sine 21 år. Selv har han en anseelig samling med plater. Av sin private samling har han tatt med seg ned-over 2.000 singleplater og 500 lp. Alt i alt 250 kilo plater som Solheim stiller vederlagsfritt til disposisjon for Radio Norbatt. Det sier jo ikke så lite om interessen for saken. En må jo regne med en del svinn, brekkasje og slitasje og Forsvaret yder ikke noe som helst godtgjørelse for det.

Radio Norbatt har mer eller mindre sammenhengende vært i drift siden NORBATT I, og materiellet begynner å bli en smule nedslitt. Nytt er bestilt, og det er faktisk også håp om at det vil bli levert. Av teknisk utstyr disponerer man i dag ett miksebord, 2 platespillere og 2 kassettspillere, samt Solheims private spolebåndopptager. Dette er tilstrekkelig til å holde stasjonen gående med vanlige programmer, i den utstrekning man har programkapsitet til det.

Enhver kringkastingstasjon har sitt styre. Så også med Radio NORBATT. Velferdsoffiseren er styreformann med ass. velferdsoffiser som nestformann. Videre består styret av kringkastingssjef Solheim pluss en tilitsmann fra hvert kompani. Eneste faste med-arbeider er Solheim som har som sin hovedoppgave å bestyre radio-stasjonen. En annen sak er at på grunn av bemannings situasjonen

må Solheim også ta et tak på velferdskontoret en gang i blant. Til gjengjeld får han hjelp av frivillige mannskaper som gjerne vil prøve seg som programledere. Mange av dem gjør faktisk en god jobb og er til stor avlastning for sjefen som en og annen gang ikke har noe imot en smule fritid.

En ikke uvesentlig del av programmene er som leserne vil ha hørt, musikk, gjerne etter ønske fra lytterne. — Og vi kan oppfylle de aller fleste plateønskene innen de aller fleste kategorier, bortsett da fra opera som ikke er representert i samlingene. Men ellers er fleste musikkarter representert; fra gammeljass til klassisk, religiøse sanger, gammeldans til rock og disco, sier Solheim som kan fortelle at man på plater og kassetter tilsammen har i alt 15.000 nummer. Regner man med en viss overlapping blir det likevel igjen noe sånt som 12-13.000 forskjellige nummer. Og det skulle holde en stund. Og plateprateren Dag Solheim skulle ha noe å snakke om hele NORBATT VIII og langt inn i IX'ern...

Et lite hertesukk til slutt: — Det heter seg at NORBATT radio skal være et underholdningsorgan, men også et informasjonsorgan, sier Solheim. — Men det er jo ikke vi på radioen som skal lage informasjonene. Vi er jo ikke noe annet enn et formidlingsorgan som skal formidle de informasjonene som de forskjellige institusjoner gjerne skulle ha formidlet. Det er vi klare til. Så bare kom igjen, slutter den lokale kringkastingssjef.

Solheim blant noen av sine 2500 private plater som han har tatt med seg til Libanon for å glede sine våpenbrødre i NORBATT.

Bibelturene en stor opp- levelse

Få land og områder på denne vår klode har vel fått større betydning for ettertiden enn Palestina, Kanans land eller Israel, alt etter som. I disse områder har man ved utgravninger påvist bosetninger 7.000 – 8.000 år gamle, her finner vi arnestedet for bl.a. Islam, jødedommen og kristendomen, og om man ikke akkurat med sikkerhet kan si at her sto sivilisasjonens vugge, så er det mange som med sikker overbevisning kan påstå det.

Sikkert er det i alle fall at uansett hvilke forhold man har til religion, kristendom eller historie for den saks skyld, begivenhetene som fant sted i dette området for 2.000 år siden – og tidligere – det er noe som angår oss alle, og til syvende og sist er det kanskje disse begivenhetene som har ført til at UNIFIL og norske FN-soldater er der hvor vi er idag. Helt siden UNIFIL og NORBATT ble opprett i april 1978 har norske soldater valfartet til Israel, landet som er

stappfullt av historie slik at man ikke kan kjøre så svært mange kilometerne uten å støte på stedsnavn kjent fra bibelhistorien, og den øvrige historie. Uansett hvilke syn man måtte ha på jødedom, kristendom og dagens utenrikspolitikk i staten Israel så har landet vært et yndet reisemål for tusenvis av FN-soldater, ikke minst norske. Og helt siden NORBATT I har det vært arrangert såkalte bibelturer, dvs. turer lagt opp og ledet av feltpresten og hvor en besøkte kjente historiske steder, spesielt kjent fra bibelhistorien. Turene, som er av 3 dagers varighet, strekker seg over store deler av Israel, og naturlig nok med hovedvekten på Jerusalem og traktene omkring. Men turen omfatter ikke utelukkende rent bibelhistoriske mål. Også litt nåtidshistorie hører med, samt bading i Dødehavet, besøk på et moderne diamantsliperi og på fjellfestning Masada. Altså noe for enhver smak.

Blue Beret deltok på på en av

Handling inngår også i bibeltur-programmet. Her er det Hasle som gjør innkjøp hos Jacob i Betlehem.

disse bibelturene som ble arrangert i slutten av januar under ledelse av feltpresten i NORBATT, kaptein Fredrik Ulseth. Kaptein Ulseth, som nå avtjener sin andre kontingent som feltprest i Libanon, er en uhyre kunnskapsrik guide som besitter store kunnskaper om staten Israels historie, geografi, befolkning og religion, og med slike kunnskapsmessige ressurser og med et så omfattende program kan det bli tre anstrengende dager. Men bibelturene er heller ikke ment som noe typisk avslappende arrangementet. Til det finnes andre arrangementer og opplegg. Bibelturene er først og fremst myntet på de som er spesielt våkne og interesserte og gjerne vil vite litt mer om det området de befinner seg i enn bare det som har med fornøyelser og bar-og restaurantliv

å gjøre.

Første dag av bibelturen starter i Metulla på mandag morgen hvor deltagerne stiger over i behagelig sivil buss med massevis av plass og air conditioning hvorefter turen går sydover i landet. Første stopp er i nærheten av Kapernaum på et liten ås hvor Jesus ifølge overleveringene skal ha holdt Bergprekenen. Deretter går turen til selve Kapernaum hvor Jesus skal ha bodd hos et par av disiplene. Og så går det slag i slag med lunsj på en Kibbutz på østsiden av Tiberiassjøen, eller Genesaretsjøen som er navn som kanskje bedre huskes fra Bibelhistorien. Og for å holde i stilen så er det vanligvis St. Petersfisk som blir serveret, stuygg som arvesynden, men en hel andakt av munngodt som en kjent radikásör hjemme i Norge ville ha uttrykt det.

Og så bærer det nedover Jordandalen som ikke akkurat har de store attraksjoner á by pá, og ned til Jeriko, en ikke ukjent by fra historien – og som er kjent for sine lite fagmessige murerarbeider som ikke engang tálte en smule hornmusikk.

Den store attraksjonen nedest i Jordandalen er naturlig nok Døde-havet, innsjøen som er beliggende 400 meter under havets høydenivá, og har en saltgehalt pá vel 25%, eller en atskillig sterkere saltkonsentrasjon enn den man salter ned spekskinken i. Mange av deltagerne prøvde seg med en dukkert som, om den ikke akkurat

Utsikt over Jerusalem fra Oljebereget.

var så voldsomt velgjørende, så var det i alle fall en interessant erfaring, og noe å fortelle om hjemme. Og så opplevde karene i tillegg at dukkerten i Dödhavet foregikk i regnvær. Det er det kanskje ikke så mange nordmenn som har opplevd.

Men mer interessant enn dukkerten i Dödhavet var besøket på fjellfestningen Masada, israelernes stolthet og nasjonalhelligdom, og et symbol på jødisk motstandskamp mot romerne. Her beleiret romerske styrker festningen i flere år, og da de 900 israelske forsvarerne, blant dem også kvinner og barn, innså at de i lengden ikke kunne stå seg mot romerne, begikk de selvmord alle som en. Dette skjedde i år 79 etter Kr. De mange utgravningene på festningen vidner om høyt utviklet ingeniørkunst allerede for 2.000 år siden, og en kan bare bli slått av beundring for hva datidens ingeniører og anleggsarbeidere kunne utrette for bulldozerne, dynamitten og datamaskinene kom inn i bildet.

Turens annen dag var i sin helhet viet til Jerusalem med en liten avstikker til Betlehem og fødselskirken der. Å fremheve noe spesielt herfra er vanskelig. Her står man midt oppe i bibelhistorien og hele byen med Oljebjerget, Gamlebyen, Getsemane og Via Dolorosa gjør alle sammen et mektig inntrykk. Her fornemmer man historiens sus, og uansett forhold til religion og kristendom gjør det et mektig inntrykk å oppholde seg så å si ved arnestedet til en religion som i den grad har formet utviklingen i verden de siste 2.000 årene, og har betydd så uendelig mye for en meget stor del av verdens befolkning.

Tredje dagen var viet hjemreise via Natanya hvor bl.a. et diamantsliperi ble besøkt og en rekke utgravninger fra korsfartiden ved Caesarea hvoretter kursen ble satt til Nazaret, en heller ikke ukjent by fra bibelhistorien. Her ble bl.a. den praktfulle Maria bebudelseskirke besøkt, og etter lunsj ble så kursen satt for Metulla og eget AO. 140 dollar koster hele denne turen på 3 dager som gir minner for livet og er en opplevelse ende til annen for de som deltar. Fra enkelte hold er det

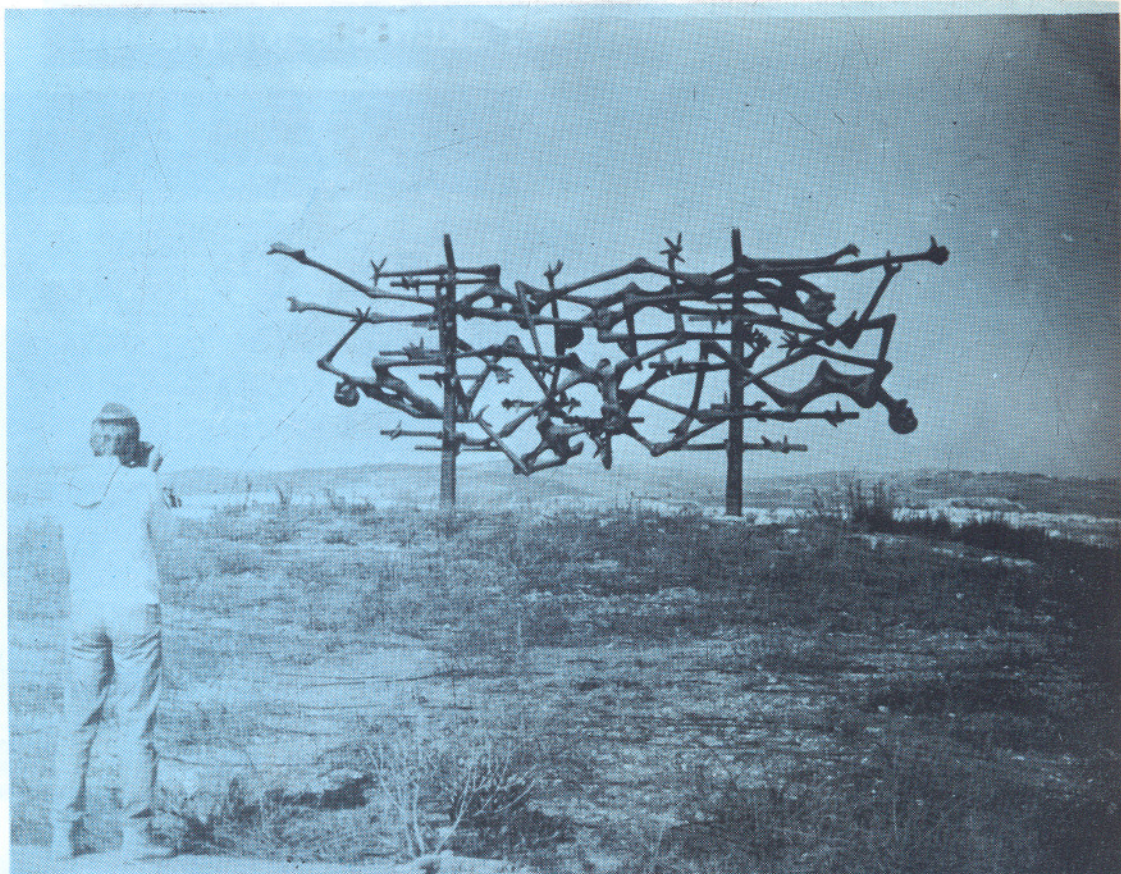
På bibelturens siste dag sto Caesarea på programmet.

Å bade i Dödehavet er en artig opplevelse. En flyter godt i verdens salteste innsjø.

blitt antydnet at prisen er i drøyeste laget, og at det kanskje ville være en ide á fá istand rimeligere turer med stort sett det samme innhold.

— Det er klart det lar seg gjöre á gjennomføre en tur til en rimeligere pris, sier reiseleder, kaptein Ulseth. — Vi kunne f.eks. bruke militær buss, bo på ungdomsherberger og spise på enkle og billige steder og enda fá sett de severdighetene vi har på programmet nå. Men jeg tviler sterkt på at turen da ville bli den opplevelsen den er nå. Man skal huske på at mesteparten av gutta ligger ute på OP'er og bor i prefab og idet hele tatt lever temmelig primitivt. Da er det ikke annet á vente enn at de setter pris på litt komfort og en anelse av luksus når de tar en slik tur som kanskje er den eneste reisen til Jerusalem og Israel de foretar i hele livet. Sett fra den synsvinkel synes jeg ikke 140 dollar eller vel 800 kroner er så mye.

Holocaust-monumentet var et yndet fotomotiv.

Mange sjåførers skrekk:

M 6-svingen er vanskelig

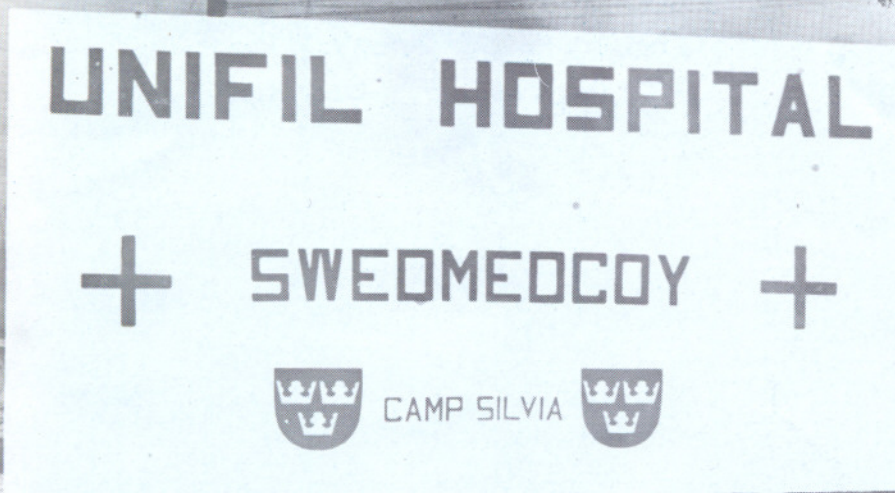

Den såkalte M 6-svingen midt inne i NIBATTs område på veien mellom NORBATT AO og Tibnine og Naqoura, har opp gjennom tidene skaffet mange UNIFIL-sjåfører problemer. — Det er ikke mange millimetrene en har á gå på dersom en skal gjennom svingen med M 6 uten á måtte rygge, sier tankbilsjåfør Bård Dyrhaug fra Mosjøen til Blue Beret.

Dyrhaug innrømmet á ærlig at han ikke klarte M 6 svingen første gangen han forsøkte, men nu tar han den uten vanskeligheter. Men som det går frem av dette bildet er marginene temmelig små. Starter en á legge over for sent bærer det utenfor veien og den bratte skråningen virker langt fra innbydende.

En stor skuffelse for mange:

Svenskene fortsetter ved feltskykehuset

Dette skiltet skal fortsatt pryde inngangen til UNIFILs feltskykehus i Naqoura.

Svenske ambulanser klar til å rykke ut

Det blir ingenting av den norske overtakelsen av feltskykehuset i Naqoura. Etter planen skulle vi ha overtatt dette etter svenskene i august, men overtakelsen er utsatt på ubestemt tid. — Sverige har overfor oss ytret et klart ønske om å få fortsette ved feltskykehuset i Naqoura og det har vi ingenting imot, sier forsvarssjef Sverre Hamre i en kommentar til Blue Beret. Generalen legger forøvrig til at grunnen til svenskernes forspørsel er at landet ønsker å være "tilstede" i området.

Det var den 22. august 1980 at det norske sanitetskompaniet ved feltskykehuset i Naqoura pakket sammen og overlot jobben til svenskene. Dermed var NORMEDCOY en saga blott og slik det ser ut idag er det meget usikkert om vi noengang kommer til å overta driften av UNIFILs feltskykehus i Naqoura igjen.

Begrunnelsen for å trekke ut feltskykehuset i 1980 var legemangel. Denne begrunnelsen ble ikke helt godtatt. Fra flere hold ble det den gangen påpekt dersom en hadde gått ut med en skikkelig informasjon om feltskykehuset hadde det ikke bydd på særlige vansker å "stille fullt lag". — Kanskje kommer vi igjen til Naqoura, men det blir ikke bare etter et par år, uttalte en av veteranene ved NORMEDCOY til Blue Beret den gangen. Denne spådommen var desverre riktig. Andre uttalte at de var glad for å dimmitere så tidlig at de slapp å se at det norske flagget ble erstattet av det svenske. Det var med andre ord en god del følelser tilstede blant de nordmenn som hadde vært med å bygge opp feltskykehuset.

Og avgjørelsen om at svenskene skal fortsette driften av UNIFILs feltskykehus i Naqoura ble ganske sikkert mottatt med skuffelse av mange

nordmenn. En rekke av de som nu tjenestegjør i den åttende kontingent hadde søkt feltsykehuset til høsten. Og interessen i Norge blandt de som tidligere har tjenestegjort ved NORMEDCOY var også betydelig.

Men skuffelser og følelser til tross. Avgjørelsen er endelig og ingen kan gjøre noe med den. Det viktigste er tross alt at UNIFILs feltsykehus i Naqoura blir drevet på en skikkelig måte og det klarer svenskene.....

Tusenvís av sivile libanesere har fått legehjelp ved UNIFIL-sykehuset i Naqoura. Her står flere i kø foran porten i SWEDMEDCOY.

UNIFIL ut vides med 1 000 mann

UNIFIL-styrkene i Libanon skal forsterkes. FNs Sikkerhetsråd vedtok torsdag den 25. februar at styrken skal økes med 1000 mann. Som kjent er UNIFILs styrke idag på omlag 6000 mann. 13 av de 15 medlemslandene i Sikkerhetsrådet stemte for utvidelsen, mens Sovjet og Polen unnløt å stemme. Vertslandet Libanon

har ved flere anledninger bedt FN om at UNIFIL måtte forsterkes. Både Israel og PLO har uttalt at de ikke har noe imot en utvidelse av UNIFIL.

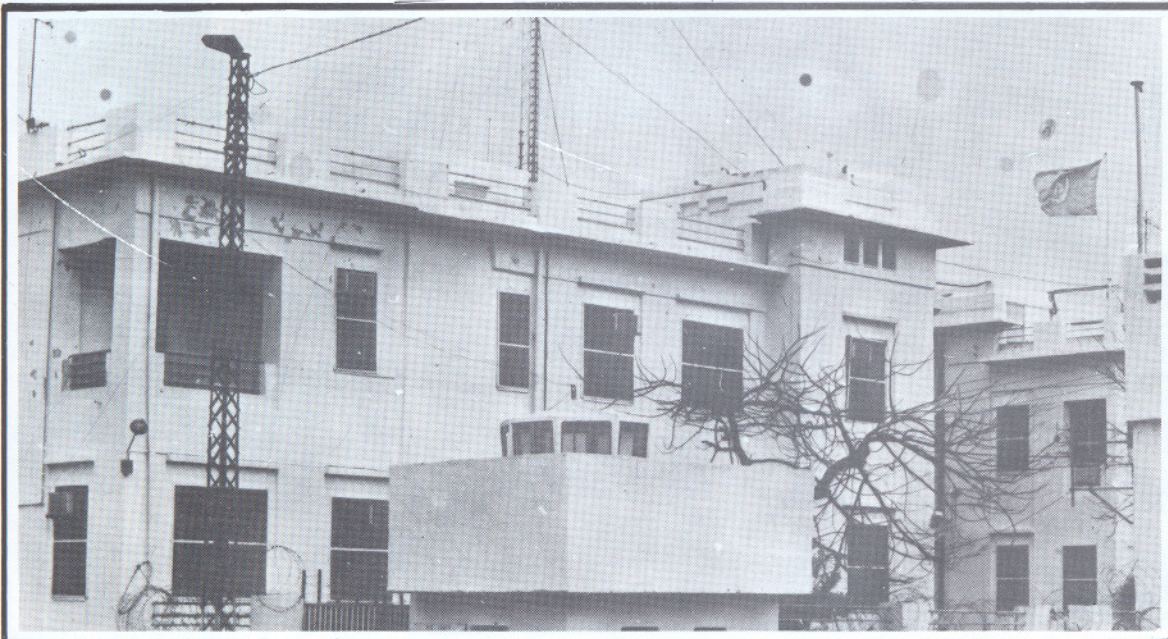
I skrivende stund er det uklart når forsterkningen vil komme. Det er heller ikke klart hvilke land skal sende soldater til forsterkningene, men det arbeides

med å komme frem til en snarlig løsning.

Hvor skal så forsterkningene settes inn? Det er en sak det arbeides med på topplanet i FN og UNIFIL. Det er ingen grunn til å legge skjul på at UNIFIL ønsker et sammenhengende operasjonsområde. Idag kon-

trollerer DUTCHBATT, SENBATT, NIBATT, IRISHBATT, GHANBATT og FIJIBATT vestre AO, mens NORBATT og NEPBATT fører kontrollen i østre AO. Gapet imellom er på omlag 10 kilometer og i dette området er det major Haddad godt støttet av IDF som vehersker.

Dette gapet imellom vestre og østre AO har vært i sentrum for verdenspressen i den senere tid. Blant annet har flere utenlandske journalister og fjernsynsteam gjestet NORBATT for med selvsyn å kunne se i det det etter hvert så berømte gapet. I internasjonal presse spekuleres det om det er praktisk mulig for UNIFIL og FN å få tettet igjen gapet. Spådommene som hittil er kommet er desverre nokså dystre. Vi i Blue Beret skal ikke spekulere eller antyde noen løsninger. Bare slå fast at det går mot spennende og interessante dager. En ting er imidlertid sikkert. UNIFIL trengte denne forsterkningen. En utvidelse på 1000 mann gjør at United Nations Interim Force In Lebanon i større grad enn tidligere er i stand til å løse det oppdraget styrken er blitt pålagt.

I UNIFIL HQ var det stor glede da meldingen kom om at UNIFIL-styrken skulle utvides med 1000 mann.

Skudd-veksling og dramatikk på 4-2 B

Onsdag 24. februar var det tillöp til dramatikk på 4-2 B. Midt på dagen kom det nemlig til skuddveksling mellom CP-betjeningen og DFF- eller IDF-soldater som hadde krysset Blueline. Ingen kom tilskade under episoden, men en av glassrutene på CP-en ble knust av steinsprut eller rikosjett

Det var Kristian Johansen fra Moss og Frode Pettersen fra Narvik som betjente 4-2 B da episoden skjedde. Her er deres beretning.

— Omlag ved 13-tiden kom det en sivil lastebil fra Enclaven. Den krysset Blueline og hadde kurs mot CP-en, men stoppet midt mellom Blueline og posten. Vi var selvsagt ekstra på vakt siden bilen plutselig stoppet og da vi tok kikkerten i bruk så vi at det satt tre uniformerte soldater i førerhuset. Samtidig ringte 4-2 F og for å gjøre oss oppmerksom på at det var uniformerte folk i bilen og dermed gikk vi til aksjon.

Mens Pettersen tok plass i CP-en la Johansen seg i dekning

bak murkanten med våpenet i anleggsstilling. Han skjøt først 2-3 varselskudd uten at noe skjedde. Lastebilen ble stående med fronten mot CP-en men etter 2-3 nye varselskudd ble bilen forsøkt snudd. Da den sto på tvers av veien gikk sidedøra til førerhuset opp og det ble åpnet ild mot CP-en. Nøyaktig hvor mange skudd som ble sendt mot 4-2 B er vanskelig å si, men det er slått fast at soldatene fra sør i alle fall skjøt to skudd. Det ene traff jordvullen foran CP-en. Det andre gikk

sannsynligvis i bakken og sendte opp en steinsprut som knuste vinduet i kontrollposten. Pettersen og Johansen besvarte ilden helt til bilen var snudd og på vei tilbake.

—4-2 F, som har bedre oversikt enn oss innover i Enclaven fulgte bilen i kikkerten hele tiden. Den stoppet ved bensinstasjonen like ved H-5 og der gikk soldatene ut og rundt bilen. Sannsynligvis så de etter kulehull i bilen og det hadde de unnet om vi hadde skutt for å treffe, sier Johansen og Pettersen videre.

Om de var redd?.

— Nei, overhodet ikke. Det var selvsagt litt spennende den tiden det sto på, men redd var vi overhodet ikke. Episoden var bare litt krydder på en ellers kjedelig hverdag. Vi gjorde bare det vi skulle i henhold til instruksjonen og vil handle på akkurat samme måte om noe lignende skulle skje igjen, sier de to.

Frode Pettersen (til venstre) og Kristian Johansen peker på hullet i glassruta på CP 4-2 B.

Journalistene ventet sol og varme i Libanon:

Ble stoppet av snestorm

Ni journalist fra like mange norske aviser og med redaktør Per Bjarne Lundgard fra Presse – og Informasjonsavdelingen i Forsvarets overkommando, besøkte i begynnelsen av februar den norske kontingenten i Sør-Libanon, dvs. Naqoura, Tibnine og NORBATT. De ni journalistene representerte Finnmarksposten, Troms Folkeblad, Helgeland Arbeiderblad, Adresseavisen, Sogn og Fjordane, Haugesunds Avis, Oppland Arbeiderblad, Drammens Tidende og Buskeruds Blad, samt Sarpsborg Arbeiderblad. Reisen til Libanon ble ikke helt uten forviklinger for de norske pressefolkene. De som hadde ventet seg sol og sommer her nede så langt mot syd tok nemlig grundig feil. Besøket falt akkurat sammen med det store snøfallet i begynnelsen av måneden. Opptakten til besøket for den ene halvparten som skulle til Ebel el Saqi i første omgang var at de måtte snu på Chtaurafjellet på grunn av sterkt snøfall og glatte veier, og måtte ta kystveien om Tyr og gjennom enklaven. Snøen la også flere hindringer i veien for avviklingen av besøket. I week-enden, da begge puljene var samlet i NORBATT skulle alle kjøres opp til Cheeba. Det ble også forpurret av snømassene og pressefolkene måtte gjøre vendereis. Tirsdagen klarte man å komme frem, men da bare med den ene puljen. Den andre halvparten var da dratt til Tibnine og Naqoura. De ni journalistene representerte tilsammen et samlet opplag på 200 – 300.000, og representerte altså en vesentlig del av den samlede norske lesermasse, og de enkelte journalister fikk stort sett snakke med med flesteparten av personellet fra sine respektive distrikter, selv om det nok forekom enkelte klikk.

– Jeg tror det er nyttig for de norske journalistene at de kom nedover hit på en tidspunkt og

Hele journalistgruppa samlet utenfor hotel Beau Rivage i Beirut et par timer før avreise fra Libanon.

under værforhold som folk stort sett ikke forbinder med Libanon, sier journalist Per Jevne som selv har tjenestegjort her i Libanon, som presseoffiser i NORBATT I. – Mange forbinder Libanon med palmer og sol og

varme, men dagene har vist at det også kan være temmelige vinterlige forhold her nede. Det er også en del av helheten som jeg mener folk hjemme burde bli kjent med.

Normalt regner en med et slikt

pressebesøk fra norske aviser i hver kontingent, og noen flere pressebesøk av hele puljer er ikke planlagt i inneværende kontingent.

Oddvar Aasen fra Sarpsborg Arbeiderblad i ferd med å intervju en østfolding på 4-6 i Ferdiss.

svarssje- fens tale til NORBATT

Sjefen for NORMAINTCOY i Tibnine, oberstlöjtnant Sundland tar imot forsvarssjefen, General Sverre Hamre.

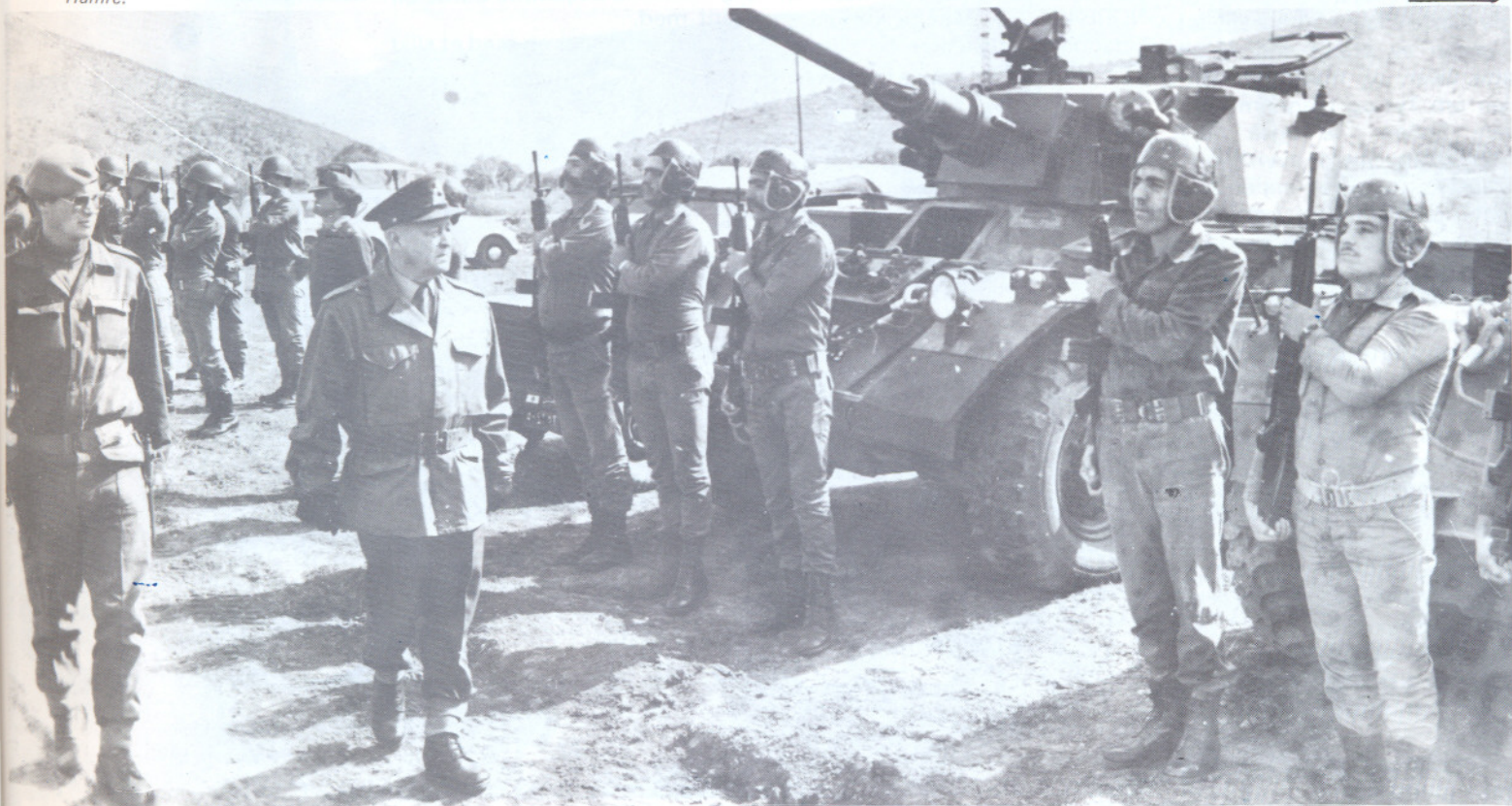
Oberst, kjære venner!

Vi lever i en underlig tid. Det har de siste fem-seks årene skjedd en del rundt oss. Vi kan bli litt skremt også. Vi hadde for en del år siden problemer relativt konsentrert i og omkring dette området.

Fra fire til to år siden var det Afrika som var det store problemet. 50.000 cubanere i Angola og Etiopia hjalp de oppsjonelle i disse landene, og 25.000 befinner seg i Angola i dag. Hvor skal de neste gang? 15.000 cubanere er i Etiopia, betales og forsynes. Det svarer seg ikke å holde dem der. Hvor skal de hen neste gang?.

For fire år siden fikk vi det som er her – så fikk vi Afghanistan og etter det fikk vi Iran. Fremdeles er dette området ett av de vanskeligste.

Så har vi fått Polen. I desember 1981 var vi i to dager helt

Leb Army ble inspirert av forsvarssjefen.

sikker på at Sovjet ville gripe inn i Polen. Dels på grunn av USA og NATO's faste, klare opptreden ble det avklart. Hvis dette skjer, skjer det noe mer i verden. I desember 1981 fikk vi et utbrudd i Polen, men vi var klar hvis noe skulle skje. Vi var forberedt. Men vi var også skremt. Nord-Korea mobiliserte. Vi var overbevist om at de engang for alle ville gjøre opp med Syd-Korea. Men vi fikk indre oppgjør i Polen i stedet og USA ble ikke engasjert. Nord-Korea er nå tilbake til normale forhold igjen.

Vi lever i en urolig verden.

Vi har igjen det siste året hatt en rekke fredsmarsjer, initiativ anti-forsvars — og pro nedrustning. Jeg har sagt gjentagne ganger

— Er det dere eller meg som kjemper for freden?.

— Er det jeg som hver dag er med på å bygge fred?

— Er det de som reiser til Libanon som er krigshissere eller gjør de et fredrelevant arbeid? ★

De som reiser er de i Norges land som gjør den største fredrele-vante innsats. Det dere har vært med på her nede har vært det mest relevante som forsvarssjefen kan tenke seg. Vi forsvarer med våpen i hånd. Dere er nødt til å stå der å vise at det er et alvor i dette, som også andre kan forstå!.

Jeg har vært rundt idag — sett en del av dre. Jeg reiser hjem og må si at jeg er stolt over det jeg har sett idag! Vi har alle vokset på den innsats vi gjør her nede — satt oss i respekt! La oss ta tingene alvorlig i månedene fremover. Uansett i tiden fremover — om tingene skulle spisse seg til — er jeg ikke i tvil om at bataljonen i samsvar med de direktiver UNIFIL har gitt vil mestre oppgaven. Situasjonen kan utvikle seg i en viss retning, men la meg ikke bare etterlate bekymring.

— En historie i den forbindelse. Bekymring! En skal ikke la seg helt spise opp av bekymringer. Hvis du blir syk — og frisk igjen, er det ingen grunn til bekymring.

Og stryker du med er det heller ingen grunn til bekymring. Og kommer du da opp er det slett ingen grunn til bekymring, og kommer du ned så treffer du så mange venner at.....

Jeg har vært særdeles glad for det besøket jeg har fått avlegge her. Det har vært en glede for meg å få gå rundt i Normaintcoy og i bataljonen her idag. Og det blir nye besøk imorgen. Jeg har fått møte gamle venner og nye venner.

Lykke til videre!
.....

Etter at forsvarssjefen, general Sverre Hamre, hadde takket for maten, overrakte han et skjold til Bn-sjef, oberst Neramoen, med følgende ord:

— Vi har et skjold som ved spesielle anledninger deles ut. Jeg vil gjerne at det plasseres på ett eller annet sted her i bataljonen — som tegn på at jeg har vært her. Tillykke!

Korp Sanner i hundetroppen sammen med sin hund og generalen. I bakgrunnen Bn-NK, oblt Holm.

— Og der borte, general, holder NEBATT til, sier Gjövik i Mektroppen til forsvarssjefen.

Forsvars-sjefen i NRK- intervju:

Mye ros til FN-Ola

Forsvarssjefen general Sverre Hamre sparte ikke på superlativene da han etter sitt besøk ved de norske FN-avdelingene ble intervjuet av Dag Melgaard i NRKs utenlandsprogram. Vi gjengir under noen av de uttalelsene forsvarssjefen kom med i intervjuet:

— Jeg vil si at jeg synes den norske FN-styrken i Libanon gjør en usedvanlig god jobb.

— Det var en stor fornøyelse for meg å besøke bataljonen, vårt verkstedkompani og de andre norske avdelingene.

— Det er en ting som ikke

gjelder ved de norske styrkene i Libanon og det er arbeidstid. Alle har full jobb å gjøre og de gjør den selvstendig og de gjør den uansett hvor lang tid det tar.

— De norske FN-soldatene har en veldig belastning arbeidsmessig. De gjør etter mitt syn en fredsbevarende oppgave

av første klasse.

— Jeg kan ikke skjønne at det er noe menneske i Norges land som gjør en innsats for freden i så høy grad som guttene der nede gjør det. Jeg må si at jeg var stolt over å være blant dem og se dem utføre sine plikter.

Leirvakta ved NORMAINTCOY blir inspirert.

Carl Gustav-kanonen blir demonstrert på 4-13 for general Hamre, statssekretær Berg, FN-ambassadør Vraalsen og statssekretær Longva.

— General, Pi-troppen klar til inspeksjon.

NORBATT-tolken Kasim i samtale med general Hamre i Leb Army-leiren. I bakgrunnen libanesiske journalister.

Fenrik, Heiseldal i mektroppen forklarer forsvarssjefen, oberst Englund og major Mørk hvilken utrustning en PPK har.

Foran minneplata der Jarle Warberg falt i 1979.

Mouktarene i NORBATT-byene Chebaa, Rachaiya el Foukhar og Ebel es Saqi satte pris på å få møte den norske forsvarssjefen.

Regnet tok veien til 4-9

Det sterke regnværet i begynnelsen av februar skapte bl.a. store kommunikasjonsmessige problemer, ikke minst da regnet gikk over til sne. Men også for den tiden klarte nedbøren å stikke kjepper i hjulene, bl.a. på veien til 4-9 hvor elven vokste seg stor og sterk og tok med seg en del av veien, slik at hele lag-leiren ble avsondret fra omverdenen. På samme sted har forresten vannet tatt en solid jafs i asfalten. Sist vinter tok vannet med seg en godt flak av asfalten, og denne gangen tok det like godt med en del av veien slik at den landverts forbindelse ble brutt. Da var det at Pi-troppen måtte i aksjon for å gjenopprette forbindelsen, og Thorleif Espedal med sin gravemaskin måtte i første omgang konsentrere seg å forhindre at ytterligere deler av veien ble skyllet vekk. Det lyktes sånn noelunde, og da været igjen bedret seg kunne en mer permanent utbedring finne sted.

Takket være Thorleif Espedal og hans gravemaskin klarte ikke regnet å ta veien til 4-9.

Ikke bare UNIFIL i fredstjeneste i Midt-Osten:

10 000 mann fra hele 25 nasjoner

De aller fleste er vel klar over at UNIFIL-styrkene, som vi er en del av, består av omlag 6000 mann fra 11 forskjellige nasjoner. Men FN har også andre fredsbevarende styrker i denne urolige delen av verden. Totalt tjenestegjør omlag 10 000 mann fra 25 forskjellige nasjoner i FN-misjonene i Midt-Osten. Vi skal under forsøke å gjøre rede for de forskjellige avdelingene og hvorfor de er i området.

United Nations Truce Supervision Organization (UNTSO)

Mens FNs hovedforsamling behandlet Palestinaspørsmålet, kom meldingen om at staten Israel var opprettet 14. mai 1948. Det brøt ut åpen krig mellom arabere og jøder og FN sendte omgående en våpenhvilekommisjon til området for å forsøke å få slutt på krigshandlingene. Kommisjonen ble ledet av den svenske greven Folke Bernadotte. Det lyktes å få i stand en kort våpenhvile og for å

overvåke våpenhvilen ble det opprettet et kontroll-apparat med militære observatører allerede 24. mai 1948 -altså bare 10 dager etter opprettelsen av staten Israel.

UNTSO opplevde mange skuffelser den første tiden. Blant annet ble Folke Bernadotte og 10 av hans medhjelpere drept, men på nyåret lyktes det Ralph Bunche å oppnå varige våpenhvileavtaler mellom partene. Bunche ble siden FNs generalsekretær.

UNTSO fikk et ubegrenset tidsmandat og er den eneste FN-misjon i Midt-Osten som signaturmaktene Israel på den ene siden og Egypt, Jordan, Syria og Libanon ikke kan si opp. UNTSOs FN-observatører, som er ubevæpnede, overvåker de inngåtte våpenhvileavtaler. Opprinnelig besto UNTSO av 63 observatører, men i dag er tallet steget til ca. 300 offiserer fra 17 forskjellige land.

UNTSOs ansvarsområder har blitt justert ved flere anledninger. Etter krigene i 1956, 1967 og 1973 er oppdragene blitt tilpasset de nye våpenhvilelinjene.

UNTSOs hovedkvarter ligger i Jerusalem og de aller fleste av avdelingens observatører har idag tilknytning til FNs fredsbevarende styrker UNDOF og UNIFIL.

Helt siden korpsets ble opprettet har Norge deltatt med offiserer. Tilsammen har mer enn 300 nordmenn deltatt og i perioden 1963 - 1970 var generalløytnant Odd Bull sjef for UNTSO.

UNITED NATIONS DISENGAGEMENT OBSERVER FORCE (UNDOF)

Etter å ha forhandlet og kranglet i lange tider inngikk Syria og Israel en troppeadskillelsesavtale for sine troppe-

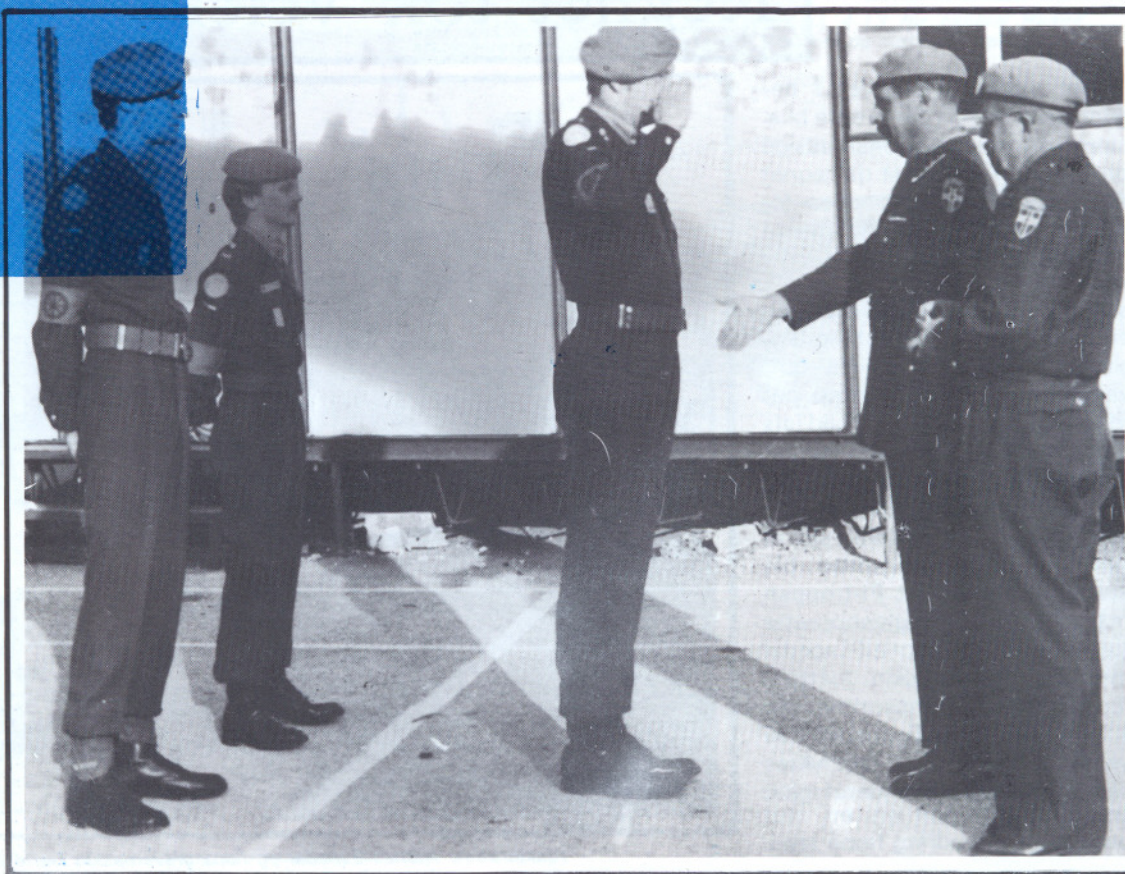
styrker på de meget viktige Golan-høydene. Avtalen ble overholdt, ble det opprettet en ny FN-styrke, nemlig UNDOF. Denne styrken teller tilsammen ca 1250 mann og har tropper fra fra fire nasjoner, nemlig Finland, Østerrike, Canada og Polen. Styrken er stasjonert langs hele adskillelsessonen. Norge deltar ikke i UNDOF.

UNITED NATIONS FORCES IN CYPRUS (UNFICYP)

Stridighetene mellom grekerne og tyrkerne på Kypros resulterte i at FN grep inn i 1964 med en styrke på omlag 6000 mann - like stor som dagens UNIFIL-styrke. 10 år etter at FN-styrkenes mandat ble noe forandret. Situasjonen på Kypros har etter hvert normalisert seg, men fortsatt er det 2400 mann fra syv forskjellige nasjoner i UNFICYP. Norge deltar ikke i UNFICYP, men både Sverige og Danmark stiller tropper.

LITEN MEN STILFULL MEDALJEPARADE

Det var stil og presisjon da MOVCON Beirut for en tid siden fikk overrakt sine velfortjente FN-medaljer. Det var den norske kontingentsjefen oberst Ole Christian Englund som tsto for overekkelsen. Her det det kaptein Schultz som får sin medalje mens korporalene Ranvik (til venstre) og Arnøy venter på tur. Til høyre major Kjell Haakenstad fra NORCO. Det var en rekke gjester tilsted under den lille men lidelfullt stillige medaljeparaden. Blant annet var den norske ambassade, Aftenposten og ITALAIR representert.

Viktige hendinger i Libanons historie

Blue Beret fortsetter sin orientering om Libanon og dette vakre landets tragiske historie. I forrige nummer gjorde vi rede for partene og interessene i denne vanskelige konflikten. I kronologisk rekkefølge tar vi denne gangen for oss viktige hendinger i landets korte men meget blodige historie.

1943

Libanon blir selvstendig stat.

1948

Staten Israel blir opprettet. Denne opprettelsen førte til at den unge staten Libanon blir overstrømmet av første bølge av palestinske flyktninger.

1958

Sterk motstand fra sunittene og druserne mot president Camille Chamouns provestlige politikk. Utvikler seg til åpen konflikt og fører til en amerikansk militær intervensjon. Men etter noen måneder falt sinnene til ro igjen og den 6. amerikanske flåte og FNs observatørkorps ble trukket tilbake.

1967

Seksdagerskrigen i Midt-Osten mellom Israel og Egypt. Førte til at andre bølge av palestinske flyktninger kommer til Libanon. Den palestinske organisasjonen Fatah blir stiftet.

1968

Libanons forhold både til Israel og palestinerne forverres på grunn av den bruken Fatah gjør av Sør-Libanon. Fører til israelsk raid mot Beirut lufthavn i desember.

1969

I perioden mai til oktober var det stadige sammenstøt mellom

den libanesiske hær og palestinske kommandosoldater i Sør-Libanon. Dette fører til regjeringsskifte i landet. Senere samme år blir det inngått en avtale mellom Libanons regjering og palestinerne i Cairo — den såkalte Cairo-avtalen som gir palestinerne rett til å opprette baser i Sør-Libanon.

Reiret i NORBATT AO er blant annet et resultat av Cairo-avtalen.

1970

Kong Hussein i Jordan tar et militært oppgjør med Fedayeen i landet og jager palestinerne ut. Tredje bølge av palestinerne, hovedsaklig kommandosoldater, skyller inn over Libanons grenser.

Israelerne er bekymret over utviklingen og trapper opp gjengjeldelse-aksjonene i Sør-Libanon.

1972

Regjeringens reformprogram, som ble påbegynt i 1970, faller sammen. Kritikken fra venstresida mot den svake regjeringen øker stadig.

1973

Israelske raid mot PLO-leirer i Saida og Beirut i april. Venstresida forlanger aksjoner fra hæren som svar på de israelske angrepene, mens høyresida derimot forlanger at det blir satt en stopper for PLOs aksjoner mot Israel fra libanesisk grunn. Sammenstøt mellom den libanesiske hær og palestinerne fører til ny avtale partene imellom, den såkalte Melkart-traktaten. Oktober-krigen i Midt-Osten. Et arabisk toppmøte i Cairo i november utpeker PLO som eneste representative palestinske organisasjon.

1974

Konfrontasjonen ved den li-

banesiske-israelske grense øker i styrke. Høyreorienterte kristne militser ruster opp med tanke på nye konfrontasjoner. PLOs posisjon blir ytterligere forsterket av Den Arabiske Liga.

1975

Tidlig på året store demonstrasjoner i Saida mot regjeringen. Fører til åpne gatekamper i Beirut mellom høyreorienterte og venstresida og palestinerne. Uroen sprer seg utover landet. Den ytre foranledning til borgerkrigen var strid om fiskerettigheter utenfor Sør-Libanon. Shia-muslimerne protesterte voldsomt da deres eksklusive fiskerettigheter ble overtatt av et kristens selskap. Palestinerne i sør grep til våpen til fordel for shia-muslimerne og mange kristne fiskere mistet livet. Tradisjonen tro måtte dette hevnes og i mars angrep kristne falangister i Beirut en buss full av palestinske soldater, som alle mistet livet. Dette førte med seg en opptrapping av gatekampene i Beirut. Senere også i Saida. Uroen spredte seg utover landet og dermed var den ubarmhertige borgerkrigen i gang.

Karami danner ny regjering og oppnådde å få i stand en rekke våpenhviler, men bare kortvarige. Den libanesiske hæren virket som buffer mellom de stridende partene, men utover høsten begynte hæren å ta parti på den kristne siden og dermed kastet palestinerne seg inn i borgerkrigen med full tyngde.

I august gikk israelerne til aksjon mot Tyr-området med både marine, fly og artilleri og angrepet førte til masseutflytning av shiamuslimer fra sør. Senere i samme måned samler Kamal Jumblatt de venstreorienterte libanesiske gruppene i National Movement.

1976

I januar marsjerte tre palestinske brigader, hver på over 1500 mann, inn i Libanon fra Syria. Styrkene var blitt oppdannet i Syria og innmarsjen skjedde med syrisk godkjenning. Hensikten var å komme de hardt truede muhammedanske styrkene til unnsetning. Faren for

opprettelsen av en egen kristen libanesisk stat var nu til stede. Dette kunne ikke den syriske president Assad ta sjansen på og dermed rykket syriske styrker inn i Libanon i april. Assad fikk videre snudd konflikten til mer til konflikt mellom kristne libanesere og palestinerne enn mellom kristne libanesere og libanesiske muhammedanere. Dermed minsket faren for opprettelsen av en kristen libanesisk stat.

De syriske styrkene, som talte omlag 26 000 mann, ble av symbolske hensyn utvidet med små enheter fra andre arabiske land og ble siden betegnet som den felles arabiske fredsstyrken. Dette skjedde i september-oktober. Omtrent samtidig ble Sarkis valgt til ny libanesisk president.

Etter sterk syrisk innflytelse ble det endelig slutt på borgerkrigen den 21. oktober. Men i Sør-Libanon fortsatte stridighetene og kontakten mellom libanesiske styrker rundt utbryteren Saad Haddad og israelerne er åpenbar.

1977

I mars blir National Movement-lederen Kamal Jimblatt regelrett myrdet. I Beirut skjer det stadige trefninger mellom den kristne høyreorienterte militsen støttet av enheter fra den libanesiske hæren mot syriske og palestinske enheter.

I Sør — Libanon øker den israelske militære støtten til de kristne under Haddads ledelse.

1978

14. mars skjedde det som mange hadde fryktet. Israelerne rykket inn i Sør — Libanon med 30 000 mann for å rense opp i de mange palestinske gerilja-reirene. Israelerne gikk helt til Litani-elven og denne aksjonen gjorde at verdensfreden nu var i fare. Den 19. mars vedtok FNs Sikkerhetsråd en resolusjon om øyeblikkelig opprettelse av en FN-styrke i Sør Libanon. UNIFIL, eller United Nations Interim Force in Lebanon, var et faktum.

Ung handelsmann med norsk kunnskaper

Rundt omkring i NORBATT AO er det ikke så rent få handelsmenn på farten, enten pr. bil eller pr. esel. Stort sett er det hyggelige og greie karer det dreier seg om, og sjelden har vi hørt at noen har følt seg lurte av disse omreisende handelsmenn som kan by på det aller meste, selv om nok kassetter og klokker er de viktigste artiklene.

En av de mest særpregede — og antagelig også den meste populære — er 13 år gamle Kassim fra Ferdiss som har leirene, CP, ene og OP'ene i Kp A som operasjonsområde.

Kassim, som har holdt på som kramkar siden NORBATT I, altså da han var 9 år gammel, er, alderen tatt i betraktning, for en velholden person å regne.

På relativt flytende norsk kan han fortelle at han de første årene bare var handelskar på deltid. Da hadde han også skolen og skolearbeidet å ta seg av. Men da han hadde gått på skolen i 6 år syntes han at han kunne nok og da det dessuten var plassproblemer på skolen hoppet han like godt av og ble kramkar på heltid.

Og det er relativt lukrativt å handle med Ola. Gjennomsnittlig regner han med en nettofortjeneste pr. dag på ca. 20 dollar, kan han fortelle, og i dag har han 1.500 dollar i banken. Når han

Kassim er en ung og meget bevisst handelsmann som har fremtidsplanene klare. Hans norsk kunnskaper imponerte norske journalister.

kommer opp i 2.000 skal han bygge seg hus. Det er med andre målbevisst herre, den gode Kassim. Men kone har han ikke noen planer om foreløpig. — Det haster jo ikke på de første 5 årene, sier han, — og forresten er det styggelig dyrt å anskaffe kone. Nærmere 40.000 libanesiske pund for en kone er ikke småtterier for en ung mann selv

om han har 1.500 dollar i banken og skal bygge når han har fått skaffet 500 til.

Kassim som snakker både engelsk og norsk temmelig flytende kan fortelle at han har lært sprog av nordmennene. Og det skal ikke benektes at sprogbrukene ikke akkurat er slik man ville vente den i teseselskap hos eldre frøkner.

— Og dine jevnaldrende kamerater i Ferdiss, snakker de også norsk?

— Om de snakker norsk? Nei de er noen jævla jalla som ikke snakke norsk.

— Og hvordan liker du så de norske FN-soldatene?

— Norske soldater er allright. Fint for UNIFIL og gode kunder som kjøper mye rart av meg. Jeg er gode venner med alle soldatene i kompani A og jeg besøker dem hver dag.

Kassim er allerede kommet godt i gang med det yrket han

har valgt seg, nemlig handelsyrket. Foruten penger i banken har han også tre esler og en hest. — Den karen kommer nok til å gjøre det godt i livet, sier hans tidligere lærer, som også driver som handelsmann på fritiden. — Kassim var en av de beste elevene jeg hadde på skolen i Ferdiss. Han hadde anlegg for både regning og sprog, og det er jo disipliner som han får bruk for i det yrket han driver nå.

Men hva skal det bli til med Kassim hvis og når NORBATT reiser hjem igjen?

Nei det har han ikke tenkt på. Men det blir sikkert trist, både for Ola soldat og Kassim.

Journalist Kåre Hansen fra Finnmarkposten fikk seg en ridetur på Kassims esel.

Redaksjon:
Kapt. Harald Berg
Fenr. Peder Cappelen
Designing and printing Services:
by Marc Markarian

Vinteren nesten som hjemme

— Her trodde vi at vi skulle komme nedover til sol og sommer, og så er det like mye snø og vinter her som hjemme — nesten i alle fall, sier Björn Svendsen fra Steinkjer og Asbjörn Morken fra Sogndal, som frister tilværelsen på 4-7 Bravo, ikke langt fra grensen mot Israel, ved Cheeba.

Men likevel trives karene her oppe i høyfjellet, som i alle fall vinterstid ikke er så helt ulikt norsk høyfjellsterreng. Stort sett går tjenesten stille og fredelig for seg, uten dramatiske innslag av noe slag. En av de israelske postene ligger ikke lenger unna enn at karene har god kontakt med hver-andre om man tar kikkerten til hjelp. Men noen annen kontakt enn en forsiktig vinking blir det likevel ikke. Dertil er Blue Line for uoverstigelig for mannskapene på vakt. Her er det ingen trafikk av biler over grensen, og heller ikke er strømmen av fotgjengere i lovlig ærend særlig generende, praktisk talt lik null. Så enhver avbrytelse i den ensformige daglige rutinen her oppe mottas med takk.

Da er det atskillig mere trafikk på posten på den andre siden av Cheeba. på innfartsveien fra

— Vinteren i Libanon er nesten som hjemme, konstanterer Björn Svendsen fra Steinkjer og Asbjörn Morken fra Sogndal. Her sammen med to fra Field Service.

Hasbaya og resten av omverdenen. Her er det Nils J. Larsen fra Tana og Ole Streitlien fra Follidal som kontrollerer trafikken gjennom 4 7 Alfa som posten heter. Her er trafikken oppe i mere enn loo biler om dagen og fotgjengere

og ryttere er heller ingen mangelvare. Så her er det straks mere liv og röre. Og kara er glad for det. Men det er mere vinter enn de hadde regnet med her også, selv om man er vel vant med vinter både i Follidal og i Finnmark.

Cheeba er tydeligvis et yndet mål for mange som kommer på besök til NORBATT. De aller fleste som har anledning til en smule sight-seing har byen på programmet. Men så er også stedet noe for seg selv.

Motorskifte ingen sak

A skifte motor på en M 6 er en relativt enkel oppgave. Det påstår i alle fall gutta på bilverkstedet i Ebel es Saqi. — Dersom vi hadde hatt den nye motoren klar kunne vi utført operasjonen på en dag, men denne gangen tar det 3-4 dager fra bilen ble satt inn på verkstedet til den er i drift igjen med ny Turbo-motor.

Det var omlag den 20 februar at en av kp Bs M 6-er ble satt inn på verkstedet. Det ble konstantert sprekker i fire av stemplene og da var det ingenting annet å

gjøre enn å skifte motor. Den nedkjörte motoren ble tatt ut og sendt til Tibnine og derfra kanskje til Norge til overhaling.

— Men er ikke motorskifte en jobb for NORMAINTCOY i Tibnine, löytnant Rörnes?.

— Strengt tatt er det vel det, men vi har så dyktige mekanikere at det er ingen sak for oss å gjøre jobben. Det er forövrig fjerde M-6 motoren vi skifter i löpet av denne kontingenten og alt har fungert utmerket siden.

Löytnant Rörnes (til höyre) og Haugland i ferd med å skru på de siste komponentene för motoren löftes på plass.

Depotet langt mere en skit- tent undertøy

For mange er depotet et sted hvor man får byttet skittent undertøy og uvaskede strømper og hvor man under innrykk får utlevert diverse utstyr og ved dimittering leverer det samme utstyret tilbake igjen, minus da det man eventuelt måtte ha somlet bort.

Depotet er riktignok et slikt sted, men det er også noe langt mer. Ved depotet i Saqi, som er hoveddepotet NORBATT foregår ut- og innlevering av alt materiell i bataljonen, bortsett fra sanitets- og sambandsmateriell samt deler til bilverkstedet. Ellers har depotet hånd om alt det andre materiellet, og det er ikke småtterier det er snakk om. Bare en ting som gass f.eks. blir det utlevert ca. 900 kg av i uken, vesentlig da til kjøkkenet.

Sjef for hele depottjenesten er kvartermesteren, kaptein Magnus Dyrkollbotn, opprinnelig fra Lindås ved Bergen. Til hjelp har han en löytnant som fører bøkene, en fenrik som har med de løpende forretninger å gjøre samt 4 korporaler og menige som assistenter og sjåførere.

Det er store mengder av de forskjellige intendanturvarer som går gjennom denne avdelingen hver uke, og derfor må det bli atskillig transportvirksomhet ut av det. F.eks. har man transporter en eller flere ganger i uken til Naqoura, likeledes til vaskeriet i Harris hvor det skal hentes vask til alle bataljonens mer enn 600 mann. Bare byttetøyet utgjør rundt 1.400 kg hver eneste uke. Bl.a. blir rundt regnet 2.000 håndklær og like mange strømper vasket hver uke.

— Men jeg skal si det er mye griseri, sier korporal Tor Evensen, som til daglig arbeider på depotet og bl.a. har med inn- og utleveringer å gjøre. — Her får vi inn håndklær som er brukt til å gjøre rent inne i ovnen med. Det er håndklær ikke beregnet på.

Og lakner skal heller ikke brukes til gulvvask. Mye sengeklær og håndklær blir ødelagt på grunn av av de blir brukt til ting de ikke er beregnet

Her blir Halvorsen fra Kp B betjent av depotfolkene Evensen (i midten) og Johansen.

Löytnant Myhre er materiell regnskapsfører, en viktig jobb på forsyningsiden.

på, så Evensen vil henstille til mannskapene å fare litt mere forsiktig frem med det utstyret de har fått utlevert.

Depotvirksomheten er en mangfoldig butikk som er omtrent like velutstyrt som et

middels landhandleri, og selv om "ekspeditørene" i følge tradisjonen skal være ikke akkurat så hyggelige og hjelpsomme, så slår i alle fall ikke det til i Saqi hvor alle mann er såvel hyggelig som servicemindede, slik at det bare er hyggelig å stikke innom

den gamle forhenværende skolen på Övre Pi. Det blir forresten ikke så lenge karene på depotet blir å finne der oppe. Om ikke så altfor lenge, ingen kan si nøyaktig når, blir hele butikken flyttet til den nye prefaberen nede ved bilverkstedet.

Selebert pressebesök

NORBATT hadde i midten av februar selebert pressebesök. Det var det verdensomspennede magasinet National Geographic Magazine som med et opplag på over 11 millioner hører til blant de absolutt største i verden. Magasinet er foruten å være kjent for sitt opplag og populærvitenskapelige artikler også berømt for sin høye billedmessige kvalitet.

Magasinets reporter, Steve McCurrey fra New York skal sammen tilbringe 3 måneder i Libanon for å lage en artikkel på 30 sider fra dagens Libanon. I den anledning var det naturlig å avlegge UNIFIL et besök. UNIFIL spiller som kjent en ikke uvesentlig rolle i dagens Libanon og vil naturlig nok bli viet sin rettmessige plass i reportasjen.

Det er meningen at McCurrey skal besøke samtlige bataljoner i UNIFIL. Til NORBATT kom han fra GHANBATT, og det var meningen at han skulle reise videre til NEPBATT etter et døgn. Om det nå skyldes at det var usedvanlig mye godt stoff å hente i NORBATT eller om det var pressekontorets utmerkede service (ass. presseoff. s. anm.)

som gjorde det skal være usagt. I alle fall kom oppholdet til å strekke seg over nærmere 4 døgn. Og i de dagene lå her McCurrey ikke på latsiden. En rekke poster og stasjoner innen NORBATT ble besøkt, og fotoapparatet var i flittig bruk. Ikke minst ble det tatt bilder på sykestuen hvor det ble behandlet sivile pasienter. Likeledes la McCurrey et meget stort arbeid i å forevige et par av OP'ene.

— Hensikten med mitt besök i UNIFIL og NORBATT er først og fremst å forsøke å få et inntrykk av hva FN har å bety for landet Libanon. Militært vet vi jo at det har uhyre stor betydning å ha UNIFIL i landet, men jeg tror også at man ikke skal undervurdere den rent humanitære siden ved aksjonen. F.eks. har vi sett her i NORBATT hvordan bataljonens utmerkede sanitetstjeneste også kommer den sivile befolkning til gode. Dette er følgelig utmerket for de som får hjelp, men jeg tror også at det har en enda større betydning i og med at det skaper velvilje og øket forståelse mellom NORBATT og den lokale befolkning. På den måten tror jeg at FN-aksjonen på litt lengre

Reporter Steve McCurrey fra det berømte amerikanske magasinet National Geographic likte seg i NORBATT og ble i området fire dager i stedet for den ene som var planlagt. Her i sneen sammen med gutta på 4-7 A ved Chebaa.

sikt kan bidra til øket mellomfolkelig forståelse kanskje både her i midt-Osten og andre steder i verden. Dette er momenter som vi vil fremheve i vår presentasjon av dagens Libanon.

— Og når kan vi vente å se Libanon-reportasjen på trykk?

— Det er ikke godt å si. Nå skal

jeg være her i Libanon i 2-3 måneder, og etter det er det ytterligere mange prosesser, så for i november — desember kan vi neppe regne med noe.

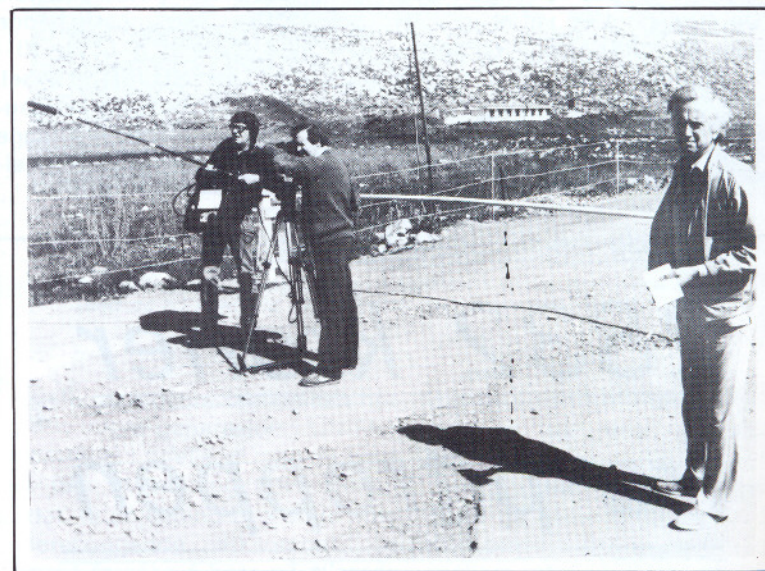

I verdensnyhetenes sökelys

18. februar var NORBATT i verdensnyhetenes sökelys. Da hadde vi nemlig besök av et fjernsynsteam fra det amerikanske selskapet NBC — et av de aller største i verden. Reporter David Phillips, fotograf Arthur Davis og lydmannen Peter O'Connor gjorde fjernsynsopptak rundt om i NORBATT — en reportasje som faktisk samme kveld ble vist i NBCs nyhetssending. Det som spesielt interesserte teamet var på film å vise gapet mellom UNIFILs vestre og østre AO — noe de fikk godt frem etter eget utsagn. De viste også norske soldater i aksjon på sjekkposter og gutta på 4-2 B går vel kanskje nu og venter på filmtibud fra USA.

Hvordan er det mulig å gjøre opptak i NORBATT AO klok-

ken 1300 og så vise det samme opptaket for millioner av amerikanere pare få timer senere? Her er oppskriften vi fikk av NBC-teamet. Avreise fra Beirut klokken 0730. Ankomst NORBATT AO klokken 1000. Filmopptak fra 1100 til 1330. Retur til Beirut 1345. Ankomst Beirut 1600. Fly fra Beirut til Amman klokken 1900. Ankomst Amman 2000. Gjennomgåelse av opptakene, redigering og reporter David Phillips muntlige rapport tilpasses filmopptakene. Det ferdige produkt sendes fra Amman til USA via satellitt klokken 2300 og få timer senere ruller rapporten utover millioner av amerikanske fjernsynsskjermer. Et imponerende effektivt arbeidsstykke for et fem minutters TV-innslag.....

Teamet fra NBC-News i full sving med opptak på 4-2 B.

En virkelig FN-veteran

Snart 33 år gamle Björn Skjetlein fra Trondheim er en av de virkelig store veteraner i norsk FN-sammenheng. Når geværmannen fra 3. tropp kp B er ferdig med sin kontrakt i månedskiftet mai-juni kan han se tilbake på hele seks kontingenter for fredens sak i Sør-Libanon og den friske trønderen ser ikke bort fra at det kan bli ytterligere kontingenter senere. — Jeg skal gi meg i første omgang, men ser ikke bort fra at jeg kommer til å søke Naqoura når nordmennene engang skal overta feltskyehuset etter svenskene, sier Skjetlein til Blue Beret.

Skjetlein kom til NORMEDCOY som supplerer i første kontingent og var sammenhengende i Naqoura ved det norske feltskyehuset til tre fjerdedeler av tredje kontingent var over. Deretter tok han seg en liten pause hjemme i Trøndelag før han kom tilbake i NORBATT V. Fikk rekap i NORBATT VI. I alle disse kontingentene var hans jobb på kjøkkenet, mesteparten av tiden som overkock. Kom tilbake som supplerer i NORBATT VII og fikk også denne gangen rekap. Men i de siste to kontingentene har han vært geværmann i 3. tropp — et stort sprang fra kokkegrutene.

— Jeg ville prøve meg som geværmann for å få en sammenligning med kokketjenesten. Og etter godt og vel et halvt år som geværmann har jeg funnet ut at kokketjenesten så avgjort er å foretrekke. Først og fremst fordi en da har faste gjøremål til faste tider. Dermed blir både

arbeidstid og fritid velordnet. Det er ikke alltid tilfelle i tjenesten som geværmann og vakt-soldat.

Men Skjetlein presiserer at han trives også som geværmann, selv om det i perioder kan bli vel hard vaktbelastning. På 4-13, hvor han har tjenestegjort i snart to måneder, er 12 timer vakt i døgnet ikke uvanlig.

— Men nu er det snart min tur å reise på permisjon. Denne gangen har jeg og en kamerat fra laget tenkt oss til Jordan. Vi skal bruke hovedstaden Amman som base, men vi har også tenkt å besøke den gamle og berømte byen Petra. Denne ferien ser jeg virkelig frem til, sier trønderen, som har sett en god del av Midt-Osten i løpet av den tiden han har tjenestegjort her nede. Egypt, Syria, Libanon og Israel har han besøkt og denne gangen står altså Jordan for tur. — Opprinnelig hadde vi tenkt oss til Sudan, men det ble for komplisert og vi hadde ikke fått tiden til å strekke til.

— A sammenligne Naqoura med 4-13 ved Kafr Chouba er nærmest som å komme fra moderne tid til steinalderen uten at jeg legger noe negativ i dette. Vi kalte Naqoura-tjenesten med rette for forsvarers solreiser. Middelhavet rett utenfor ble benyttet til bading stort sett hele året. Også velferdsmessig hadde det sine fordeler å holde til i Naqoura. Lett adkomst til Israel, men det kostet en god del penger. Det er mye lettere å legge seg opp penger her oppe i fjel-

v/k Björn Skjetlein kan snart se tilbake på seks kontingenter for fredens sak i Libanon og ser ikke bort fra at det blir flere senere.

lene og akkurat det er en ikke uvesentlig detalj for meg. Jeg skal nemlig overta et hus i nær fremtid og det er ikke akkurat billig.

Skjetlein vil ikke ut med hvor mye penger han har lagt opp i løpet av sine tre år i UNIFIL-tjeneste, men han bekrefter at det er godt over 100 000 kroner.

I løpet av tjenestetiden i Libanon er det spesielt to dramatiske episoder som Skjetlein sent vil glemme.

— I min andre kontingent ved NORMEDCOY la Haddad både feltskyehuset og UNIFIL HQ under ild. Det ble skutt med både automatvåpen og bombe-kastere. Jeg var i en av jallasjappene og handlet da det brakket løs. Jeg løp mot HQ og løp så strandveien tilbake til feltskye-

huset mens splintene og kulene svirret i luften. Da jeg kom frem til shelteret etter en løpetur på 4-500 var de andre på plass for lenge siden. Jeg var ute i seneste laget, men det gikk da bra. Den andre episoden skjedde i NORBATT VI da jeg var overkock i kp B i Rachaiya el Foukhar. Også da var det Haddad som skjøt og flere bombekastergranater slo faktisk inn i kjøkkenet og forårsaket store ødeleggelser.

— Og når jeg oppsummerer mine tre år i UNIFIL kommer konklusjonen til å bli at det har vært en en meget lærerik tid med stort utbytte på flere måter. Jeg vil da særlig fremheve kontakten med de sivile, sier trønderen, som er utdannet skogtekniker og som regner med at det skal gå greit å få seg, jobb når han vender hjem til Norge i månedskiftet mai-juni.

Til de nødlidende i Polen:

2832 kroner fra pitroppen

Gutta i PI-troppen i NORBATT har også gjerne villet være med

på å yte en skjerv til de nødlidende i Polen. Samtidig

som det ble satt igang med innsamlinger hjemme i Norge ble det også satt igang en lokal innsamlingsaksjon i PI-troppen. I løpet av kort tid kom det inn i alt 2.832, — kroner, og det er ikke verst når en tenker på at Pitroppen består av 32 mann. Det skulle bli et gjennomsnitt på nesten 90 kroner pr. mann, og det er et meget respektabelt resultat.

Det var korporal Morten Nordli

som sto for innsamlingen. Det var en lett jobb, sier han. — Kara ga 10 — 15 — 20 og 30 dollar slik at det bare var å håve inn. Det var moro det, sier Nordli, som vil gi honnør til sine våpenbrødre i PI-troppen for giverglede, samtidig som han vil oppfordre andre tropper til å gå bort og gjøre likedan. Det er dessverre lite som tyder på at det ikke ennå lang tid fremover vil være behov for hjelp i Polen

Det slurves med tannhygienen:

— Tannhelsen blant NOR-BATT-soldatene er stort sett god, men det er enda et stykke igjen til at den kan karakteriseres som helt god, sier NORBATTs tannlege, kaptein Johnny Bjelkarøy, til Blue Beret, Bjelkarøy, har sammen med sin assistent, Anita Aleksandersen fra Tana, ansvaret for at mannskapenes tyggedrager ikke forfaller under tjenesten i Libanon. Hittil ser det ut til at de har lyktes med det.

— Hjemmefra kommer karene stort sett brukbart forspent med tenner, sier Bjelkarøy, og det er vår oppgave i første rekke å ta oss av de akutte tilfellene f.eks. der hvor det faller ut plomber, trekke tenner som ikke står til å redde osv. Noen større arbeider som f.eks. broarbeider, rotfyllinger osv. er for omfattende til at vi kan ta oss av det.

— Hvordan stiller Ola stort sett tennene sine her i Libanon?

Jeg tror nok at gutta stort sett kunne legge litt mer arbeide i tannpuss og forebyggende arbeid som f.eks. bruk av tannstikker og tanntråd. Jeg har en mistanke om at det slurves ikke så lite i så måte. I alle fall en gang om dagen bør det foretas en grundig tannpuss, helst to, men jeg er slett ikke sikker på at alle gjør sitt beste her.

En annen, ikke uventlig del av tannlegens tid går med til å yte hjelp til sivilbefolkningen. Nesten daglig er korridoren utenfor tannlegekontoret fullt av sivilpersoner som skal ha hjelp i akutte situasjoner. Det dreier seg i det alt vesentlige om tannuttrekninger, og det er ikke så rent få tenner Bjelkarøy har trukket ut på den lokale befolkningssiden han kom hit ned i oktober. 6-700 libanesiske tenner er blitt fjernet. Det meste på en dag var 27. Det var på en lørdag, og da gikk det på løpende bånd.

— Tannuttrekninger er stort det eneste vi kan hjelpe den sivile befolkning med, sier Bjelkarøy. — Vi har faktisk ikke lov å gjøre annet for ikke å konkurrere med sivile tannleger. En annen sak er det vi ikke har noen tannleger her i området, men bestemmelsene er der like fullt, og forøvrig så har vi heller ikke tid til annet enn rene uttrekninger.

Tannhelsen blant sivilbefolkninger er heller ikke den beste. Ofte er mesteparten av tennene borte på mennesker i ung alder, og munnhygien er det heller smått bevendt med.

Bjelkarøy kan forøvrig fortelle at det finnes planer for gjennom UNICEF å få istand et samarbeide slik at det kan bli gjennomført et program som tar

Tannlegen har nok å henge fingrene i

Behandling av sivile libanesere hører også med til bataljontannlegens daglige plikter. Her er det tannuttrekking og dama i stolen ser ikke ut til å ha det hyggelig. I bakgrunnen en nepalesisk soldat, som kjørte dama fra Blatt og en slektning av pasienten som fungerte som tolk.

Tannlege Johnny Bjelkarøy i terd med a tjerne engjenstridig tann fra munnen til Andal, mens tannlegeassistent Anita Aleksandersen assisterer.

sikte på å bedre tannhelsen hos den yngre generasjon i UNIFILs område. I tilfelle vil man da også i den utstrekning tiden tillater det, få anledning til å drive med forebyggende virksomhet, og også forsøke å bøte på allerede oppståtte skader. Men ennå er

det ikke kommet noen klare direktiver, og med den farten saksutredninger i FN og UNIFIL vanligvis har, vil det sannsynligvis gå både vinter og vår før noe positivt blir bestemt. Og i mellom-tiden er det bare å fortsette å dra ut dårlige tenner.

Hallo i luken, general